

Fins al punt

Em torno a girar i ja ets aquí, a un pam del meu nas

Abel Pau

Una vegada, quan vivia allà on la calor es passejava per l'hivern, hi havia una línia de guix creuada al meu camí diari. Era com una frontera per a nens al bell mig d'una via de terra que havia fet mil cops, sense sortir-me'n mai. I aquell dia ja no vaig arribar a escola. Em van trobar els alumnes, de tornada, asseguda al davant de la ratlla, com una índia. Em van dir alguna cosa, vaig fer algun soroll incompreensible i un gest amb la mà, com qui espanta una mosca, i ells van dir anem passant. No els he vist més.

Va caure la nit i em vaig estirar davant de la ratlla, enmig del camí, a mirar les estrelles per darrer cop. I quan el sol va piular vaig espolsar-me el cul i l'esquena i em vaig tornar a quedar dreta amb els ulls plantats a la línia a guix i les mans a les butxaques. Sabia que a la dreta hi havia el mar i no sabia caminar sobre les aigües. Esquerra. I per primer cop vaig trepitjar l'herba de fora de la via de terra que em portava a escola. Herba guixada. I després el bosc guixat. Una roca guixada. Fulles esteses guixades de blanc. Un pont. Un tronc mort estirat guixat de blanc. Un cadàver d'esquirol guixat de blanc. Pedretes. Planes. Muntanyes i, al cap de deu dies, un altre mar. Un port resseguit de blanc. Una drassana. Contenedors guixats de blanc. I un vaixell travessat de popa a proa per la línia de guix, que travessava el timó.

Vaig passar la nit a coberta, descoberta. El cel ja estava cobert i em vaig despertar tremolant en la rosada. Fou el meu primer fred, i mai no m'havia sentit tan càlida. I la rosada recobria la línia que corria perill d'evaporar-se amb la humitat i jo només podia estar a babord. Només volia estar a babord i ja no volia tornar mai a estar de l'altra banda.

Vaig hissar les veles, des de babord. Vaig prendre el timó, des de babord. I endavant.

Vint-i-set dies i vint-i-set nits d'un fred fantàstic *in crescendo*.

I una costa, una platja guixada, on he encastat la proa. He saltat a la sorra i he seguit seguint la línia. La selva guixada. Un lleó que roncava guixat de blanc. La tribu encara adormida. Cabanyes guixades i un foc ja minvat. El mur guixat i les meves sabates relliscant-hi i els meus dits esgarrapant el mur, amunt. Al darrere, la carretera, descapotables a dos-cents per hora travessant la meva línia blanca sense pensar-s'ho dos cops. He caigut de dalt del mur com una rajola mal col·locada i he travessat la carretera a ulls clucs entre botzinades i he començat a trepitjar el camp de blat guixat, fidel al guix. A la dreta, la caseta, cridant-me des de l'altra banda. I jo mirant la línia, i tu estenent la roba blanca entre la boira i el fred. Jo clavo els peus a terra i veig com la línia es desdibuixa sota les gotes i dubto. Em miro els peus i miro la ratlla ja esvaïda, alternativament. Em giro a veure si algú m'està mirant i estic més sola que sola, només la ratlla estúpida que regalima blat enllà darrere meu.

Em torno a girar i ja ets aquí, a un pam del meu nas. I et quedes així, amb els texans que degotegen, amb el pit nu sense tempestes, descalç com un guepard, i et fregues el nas després d'un esternut. Després rius i dius au, va, que no tinc tot el dia, i jo travesso la línia invisible que hi havia una vegada.

Muriel Villanueva